

Science for all

Original on <http://www.hkbu.edu.hk/~ppp/srp/arts/PSAP.htm>

Філософ, як “Сакрэтны агент” для свету: Сур’езна Адраджэнне Кант “старое пытанне”

Д-р Dr. Stephen Palmquist (stevepq@hkbu.edu.hk)

Дацэнт кафедры рэлігіі і філасофіі

Hong Kong Baptist University, Коулун, Ганконг, Кітай

1. Закон супраць філасофіі як аснова *канфлікту* у Канце

Апошняя кніга Канта завершаны без старонняй дапамогі, *канфлікт факультэтаў* (1798), як правіла, разглядаецца толькі як складовы з трох эсэ па асобных тэмах, якія праводзяцца сумесна з нічога, акрамя штучных зварот да чатыры разы структура прускіх універсітэта. Філасофія разглядаецца як “нізкі” факультэт, таму што не зрабіў спробы маюць непасрэднае стаўленне да прафесійнай падрыхтоўкі дзяржаўных службоўцаў, але замест гэтага паслужыла важнай прыладай, каб дапамагчы захаваць тры “вышэйшых” факультэтаў у адну лінію. Чым вышэй факультэты тэалогіі, правы, медыцыны кожнага ўскладзена абавязак падрыхтоўкі пэўнага тыпу дзяржаўнага службоўца: святары, юрысты і лекары, адпаведна. Тры часткі ў *канфліктах* Канта даследаваць сувязь паміж філасофіяй і кожны з гэтых трох дысцыплін, у сваю чаргу. Ці так, прынамсі, ён сцвярджае, у яго ўводзінах. Сапраўды, я толькі частка *канфліктаў*, на сувязь паміж факультэтамі філасофіі і тэалогіі, сапраўды жыве да гэтых паказаных мэт. Замест таго каб пісаць новыя арыгінальныя творы для дзвюх іншых частак, Кант адаптаваны эсэ ён пісаў раней, верагодна, з іншымі выглядамі першапачаткова ў выглядзе. Асабліва эсэ, выступоўцамі ў якасці другой часткі, асагалоўленай “старое пытанне, падняты зноў: Ці з’яўляецца чалавечы род увесь час прагрэсуе?”, Здаецца на першы погляд маюць мала ці наогул ніякага сур’эзнага стаўлення да пытання пра філосафа абавязку ў стаўленні як факультэт права ў цэлым і выклік для стварэння больш бяспечнага свету, у прыватнасці. Хоць абедзве формы і ўтрыманне гэтага нарысу, несумнеўна, пакідаюць жадаць лепшага, я лічу, што прапануе глыбейшае ўяўленне пра “афіцыйныя” тэмы (напрыклад, сувязь паміж факультэт філасофіі і факультэт права), чым здаецца на першы погляд. Для таго каб ацаніць усё значэнне гэтай другой часткі *канфліктаў*, мы павінны спачатку паглядзець на яго непасрэдна кантэкст у філасофскім корпус Канта. Канта першапачатковай фармулёўцы, што эсэ прыкладна тры гады, перш чым яно было апублікавана, таму яно не павінна быць нічога дзіўнага, што найболей актуальнымі кантэксте з’яўляецца яго стаўленне да працы Кант апублікаваў прыкладна ў той жа час: *Вечны свет* (1795). У шматлікіх адносінах, апошняя кніга ставіцца ж развагі на тэму міжнародных адносін, што *канфлікт* ставіцца да структуры ўніверсітэта факультэты. [я] Таму я пачала сапраўднага эсэ, даследуючы вызначаныя элементы ў *свет вечны*, якія растлумачваюць значнасць што Кант працягвае пісаць пра юрыстаў і філосафаў у часткі другой *канфліктаў*.

2. “Сакрэтныя артыкулы” ў *Вечны свет*: Іронія ці трансцэндэнтальнага стану?

Аргументы і асноўныя прынцыпы *вечнага свету* добра вядома, гэта, верагодна, найвялікае (і, вядома, самых чытаных) з розных прац Кант піша ў дадатак да яго асноўнай сістэматычных складанняў. Пасля кароткага і даволі іранічную ўводзіны прасіць чытача прымаць яго сур’езна, нягледзячы на, здавалася б няздзейсным прыроду сваіх патрабаванняў, частка I вызначаны шэсць “папярэднія” патрабаванні любой дзяржавы павінны вынікаць, каб прывесці ў рух трывалага свету ў іх адносінах з іншымі дзяржавамі. [ш] Яны прызначаны для прынцыпах самарэгулявання, што дзяржавы могуць прыступіць да рэалізацыі па сабе, нават *да таго*, як міжнароднае “федэрацыі дзяржаў”, задача якога будзе складацца ў вечны свет рэальнасці. У частцы II затым тлумачыць тры “канчатковага артыкулаў”, якія павінны быць прыняты кожнай дзяржавай-чальцом. Кожны з іх будзе неабходна: (1) усталяваць “Рэспубліканскі” Канстытуцыі (напрыклад, сістэмы кіраванні, што патрабуе *рэжым кіравання* павінна

засноўвацца на “падзел выканаўчай улады (адміністрацыі) ад заканадаўчай”, так што людзі, якія робяць законы не такой жа, як людзі, якія выкананні законаў [III]); (2) падтрымліваць цела міжнароднага закон, прыняты Федэрацыі, так што дзяржавы больш не злучаны адзін з адным у нецывілізаванай манерай беззаконна дзікуны, а ў адпаведнасці з самавызначыўся прынцыпы “рацыянальнай волі,” [IV] і (3) садзейнічаць умову “Universal гасціннасці”, з якой усе чалавечыя істоты разглядаюцца як “грамадзян свету” з тымі ж асноўнымі правамі, у тым ліку “права на часовае знаходжанне” ў іншых краінах, не разглядаюцца як ворагі. [V]

Хоць асноўны аргумент Канта, як уяўляецца, поўнае на дадзены момант, некаторыя з яго найболей цікавых ідэй, з’яўляюцца ў два дадаткі і двух прыкладанняў, якія вынікаюць. Гэтыя часткі таксама, дзе мы знаходзім найболей цікавыя кропкі судотыку паміж *Вечны свет* і другую частку ў *канфліктах* Канта. Першы дадатак, напрыклад, працяглы аналіз *прагрэсу* чалавечай расы да мэты атрымання выгляду трывалага свету паміж народамі, што прадугледжана ў асноўнай частцы кнігі. Тут Кант сцвярджае, што прырода рэалізуе чатыры стадыі “механізм”, які гарантуе дасягненні свету ў канчатковым выніку будзе дасягнуць. На ранніх стадыях чалавечай гісторыі, варожасць паміж рознымі групамі людзей служыць неабходным мэтам заахвочвання іх да распаўсюду на ўсёй зямлі. Як зямля пачынае запаўняцца з людзьмі, якія жывуць у тым жа раёне павінны ўсталяваць законы і стварыць цывілізацыі для іх уласнай абароны, але ў выніку, непазбежна ўзнікаюць канфлікты з суседнімі цывілізацыямі, і вайна з’яўляецца непазбежным вынікам. Трэці этап пачынаецца, калі хтосьці (як Кант) разумее, што для таго, каб свет *існуе*, *нягледзячы на* адрозненні, якія паўсталі падчас гэтага працэсу (асабліва адрозненні ў мове і рэлігіі), Федэрацыі асобных краін павінны быць усталяваны. (Мы цяпер жывём у гэтым трэцім этапе, Кант сказаў бы, хоць, магчыма, не нашмат далей, чым мы былі 200 гадоў назад.) Нарэшце, ідэя “сусветнага грамадзянства” становіцца ўсё больш і больш прыкметным, так што розныя цывілізацыі прыйсці да прызнаюць, што *свет, нягледзячы на* нашы супярэчлівыя ідэалы сапраўды ў інтарэсах усіх, мэта вечнага свету будуць рэалізаваны.

Другі дадатак, у адрозненне ад першага, з’яўляецца кароткім і, як уяўляецца сумніўнай практычнай каштоўнасці. Аднак, ён апынецца мець вырашальнае значэнне, калі мы ацэньваем суадносіны паміж *Вечны свет* і эсэ, якое ўяўляе сабою другую частку *канфліктаў*. Тут у другой Дадатак да *вечнаму свету*, Кант уводзіць так званыя “Сакрэтныя артыкулы”, што ён сцвярджае, павінен прысутнічаць “суб’ектыўна” ў любым заканадаўстве, што для поспеху ў вядучых краін свету па дарозе ў вечны свет. Пад гэтым ён мае на ўвазе, што юрысты, якія праект заканадаўства павінен мець гэта ў выглядзе артыкула, і выкарыстоўваць яго на практыку, нават калі ён не з’яўляецца “аб’ектыўна” частка любой дзяржавы, канстытуцыі ці збору нормаў міжнароднага права. [VI] сакрэт дзяржаў артыкула : “меркаванні філосафаў пра ўмовы магчымасці грамадскага свету праводзяцца кансультацыі з гэтымі дзяржавамі ўзброеных на вайну.” [VII] Хоць мала прыняць Кант вельмі сур’ёзна на дадзены момант, я лічу, што гэта *абсалютна важнай* часткай яго плану для трывалага свету ва ўсім свеце. Вельмі важна, таму што, калі тыя, хто законапраектаў залежыць вылучна ад *мэты* артыкулы, шлях да свету будзе пазбаўлены таго, што мы маглі б назваць *трансцэндэнтным канфлікту*, што Кант разглядае ў якасці неабходнай умовы для рэальнага свету. Гэта значыць, заканадаўцы павінны быць адкрыты, каб з іх прафесійнае меркаванне аспрэчваецца, прааналізаваны і падвергнуты рашэнне аб’якавым чынніку тыя, якія маюць досвед у апошнім, у адваротным выпадку іх заканадаўства, распрацаваныя ў кантэксте пазбаўлены творчага канфлікту, будзе не ў стане ўсталяваць Мэту свету жаданага [VIII]. У адрозненне ад Платона, Канта не чакае “[Т] цароў капялюш павінен філосафаваць ці філосафы сталі царамі,” хутчэй, ён толькі просіць тых, хто прыналежыць да юрыдычны факультэт быць гатовыя даць тым у Факультэт філасофіі і справядлівы разгляд. Тут Кант відавочна намякаючы на тое, што будзе таксама апынуцца яго цэнтральную кропку ў *канфлікце Факультэты*: што ідэал мірнага ўрэгулявання канфліктаў ва ўніверсітэце з’яўляецца найболей эфектыўнай мадэлі мы можам выкарыстоўваць, каб дамагчыся рэальнага прагрэсу на шляхі да вечнага свету паміж народамі.

Прыкладанне I выкладае далей неабходныя апазіцыі, ці *канфлікт*, які існуе паміж “палітыкай” і “маральнасць”, прынамсі з пункту гледжання іх розных функцый на шляхі да свету. Палітыкі, Кант сцвярджае, што, як правіла, з-за амаральнага непазбежным адносіны, якія яны павінны тых, хто ўтрымлівае ўладу: “яны ліслівіць улады, якая затым кіравальнай каб не недаглядам у іх асабістай выгоды, і яны ахвяру нацыі і, магчыма, увесь свет.” [IX] У прамой супярэчнасці з філосафаў, палітыкаў “зробіць вялікае шоў пра паразуменне *мужчыны* ... без разумення *чалавека* і што можна зрабіць з яго, для іх няма больш высокага пункта гледжання антрапалагічнага назірання, якая неабходна для гэтага “[X] Кант складае, што, хоць “аб’ектыўна ... няма ніякага канфлікту паміж мараллю і палітыкай,” рэальнасць эгаізму і злы ў чалавечай прыродзе, што патрабуе “[S] objectively ... гэты канфлікт будзе заўсёды заставацца.” [XI]

Вечны свет складае ў Прыкладанні II з тлумачэння таго, як “трансцэндэнтныя канцэпцыі грамадскага права” можа быць скарыстаны для стварэння *гармоніі* “паміж мараллю і палітыкай”, неабходнай умовай для ўсталявання трывалага свету. Тут Кант прапануе “трансцэндэнтны стан публічнага права:” Усе дзеянні, якія тычацца правы іншых людзей, з’яўляюцца несправядлівымі, калі іх Максім не ўзгодніцца з грамадскасцю. ” [XII] Пасля абмеркавання некалькі прыкладаў гэтага проста “негатыўны” прынцып, Канта папярэджвае, што “мы не можам скласці, наадварот, што максімы, якія нясуць галоснасці таму проста,” таму што тыя, хто валодае дастатковымі ўзроўнямі ўлады не маюць патрэбу, каб схаваць свае планы, ці з’яўляюцца яны добрымі ці няма. [XIII] пазітыўных версія гэтага асноўнага трансцэндэнтных прынцып: “Усе максімы, якія *стаяць на неабходнасць* галоснасці, каб не патрываць няўдачу іх боку, згодзен з палітыкай і правам [т. е. маралі], разам узятых.” [XIV] Уважлівае стаўленне да аргументы Канта ў відаць выпадковыя дадаткі і Прыкладання паказвае, што, калі план Кант для вечнага свету паміж *народамі, калі-небудзь* стаць рэальнасцю на Зямлі, то кантэкст *павінен існаваць* якой філосафы не толькі “дазволена”, але *заклікаў да адкрытаму канфлікту* з юрыстамі, мірнымі грамадскага абмеркавання ўніверсальных Прынцыпы, якія тычацца дзейснага заканадаўства. У пакінутай частцы гэтаму артыкулу я пакаджу, што ў задачы Кант у часткі другой *канфліктаў* было паказаць, што такія сувязі ўжо існуе, у выглядзе *універсітэта*.

3. Канфлікт паміж філасофіі і юрыдычных факультэтаў у якасці мадэлі для Вечны свет

Гэты кароткі агляд шэдэўр Канта на свет дае нам карысныя кантэкстуалізацыі для разумення значэння эсэ ён таксама быў пісьмова прыкладна ў той жа час, што ў канчатковым выніку стала другой часткі *Канфлікт факультэтаў*. Для таго, што Кант толькі намякае на другіх у дадатак да *вечнаму свету*, што прагрэс на шляхі да свету можа залежаць ад філосафаў (асабліва акадэмічных філосафаў), дзейсны амаль як *шпіёны* (ці “таемныя агенты”) у палітычнай сферы, прыходзіць больш падобны на сур’ёзныя прэтэндэнт на трансцэндэнтны стан для эмпірычнай рэалізацыі міжнароднага свету. [XV] У 1798 публікацыя Кант прапануе філасофскага асэнсавання рэальнай структуры прускай сістэмы ўніверсітэта, малючы яго ў якасці прылады для заахвочвання толькі выгляд адкрытага публічнага канфлікту паміж філосафы і розныя выгляды адмыслоўцаў, што яго папярэдня праца была разглядацца як “суб’ектыўна неабходным” (гэта значыць, трансцэндэнтнае?) умовай для свету.

Універсітэтаў у дзень Кант значна прасцей, чым структура нашай сучаснай універсітэты, як правіла. Замест таго, здавалася б, бясконцае мноства аддзелаў згрупаваны ў меншай, але ўсё яшчэ нявызначаная колькасць факультэтаў, уся сістэма складалася з чатырох факультэтаў падзяліць на два тыпу. Тры вышэйшых факультэтах багаслоўя, правы і медыцыны, былі прад’яўлены абвінавачванні ў задачы падрыхтоўкі адмыслоўцаў (напрыклад, святары, юрысты і лекарны), задача якой складалася ў аказанні садзейнічання грамадскасці ў рашэнні праблем, злучаных з іх маральна-духоўнага дабрабыту, іх уласнасць, і іх здароўю, адпаведна. Філасофія была названа ніжня факультэт, таму што яго праца не была для падрыхтоўкі адмыслоўцаў, але для навучання, вывучэнні і, пры неабходнасці, *караць* усіх іншых факультэтаў у пытаннях, якія тычацца чыннікаў. Кніга Канта падзяляецца на тры часткі, прысвечаныя (прынамсі ў тэорыі) [XVI] для тлумачэння таго, як філасофскага факультэта ўдзельнічае ў творчым канфлікце з кожным з трох вышэйшых факультэтаў.

у здагадцы Кант, што гэты ідэал мірнага яшчэ творчыя канфлікту ў акадэмічным становішчы *могуць* змяніць сітуацыю да шырокай грамадскасці, у той час як прычыненне ім шкоды, таму што аргументы філосафы могуць і павінны змяніць спосаб, святары, юрысты і лекарны справа з грамадскасці. Важнае адрозненне паміж найнізкімі і вышэйшымі здольнасцямі, аднак, дакранаецца ролі ўрада пытанне Кант прапановы рэгулявання толькі дарэчы ўсёй *канфліктаў*. (Кнігі, вядома, быў апублікаваны неўзабаве пасля ўказу прадухілення Канта ад публікацыі нічога пра рэлігію быў адменены, так што пытанне было відавочна на пярэднім краі ў выглядзе Кант.) Паколькі ўтрыманне вучыў і апублікавана чальцамі вышэйшых факультэтаў непасрэдна ўплыў на тых адмыслоўцаў, якія займаюцца непасрэдна з насельніцтвам, урад адказнасць за рэгуляванне, чаму вучаць гэтыя факультэты; філасофскага факультэта, насупраць, не рыхтаваць адмыслоўцаў, і таму не павінны адказаць на любой уладзе, акрамя чынніку. Такім чынам, яна выконвае важную ролю ў любым рэспубліканскай дзяржавы, шляхам падавання “стрымак і проціваг” сістэму знутры пры падтрымцы дзяржавы сама сістэма адукацыі. Калі патэнцыял гэтай сістэмы цалкам рэалізавана, акадэмічных дыскусій не толькі ілюструюць выгляд здаровых канфлікту, які мае патэнцыял, каб зрабіць грамадства мудрэй і бяспечным месцам для жыцця, яна таксама можа фактычна *прывесці да* мэты свету праз яго ўскоснае ўздзеянне на шырокую грамадскасць.

Нажаль, заявіў план Канта для гэтай кнігі было больш надзеі, чым ідэалізаваны дакладнай інфармацыі пра тое, што насамрэч у ёй напісана. Бо, як ужо гаварылася, толькі частка, якая разглядаецца ў поўнай адпаведнасці з яго заяўленай мэты (гэта значыць, каб паказаць, як філасофскі факультэт, праз яго акцэнт на рацыянальныя

самакрытыкі, можа паглыбіць і далейшага пранікнення ў сутнасць іншых факультэтаў, у той час як пакаранне іх парушэннях) з’яўляецца часткай я, па тэалогіі факультэта. Дзве іншыя часткі толькі ўскосна дакранаюцца пэўнага пытання о *канфлікце* паміж філосафамі і адпаведных адмыслоўцаў (напрыклад, юрысты ці лекары). У выніку гэтага дэфекту ў склад кнігі Канта, магчыма, даравальна з-за старасці на момант публікацыі, толькі падрабязнае тлумачэнне таго, як эмпірычны канфлікту ў акадэмічным становішчы можа пракласці шлях да свету можна знайсці ў яго рахунак адносін паміж філосафамі і тэолагамі.

Факультэта тэалогіі, паводле Канта, прымае зусім іншага пункта гледжання ад філасофскага факультэта. Чальцы двух факультэтах, у шматлікіх адносінах, ворагаў ці, магчыма, “ваюючых суседзяў” будзе падыходная метафара. [XVII] Гэта таму, што фундаментальныя асновы тэалогіі факультэта органа з’яўляецца яго зварот да чароўнага адкрыцця. Слова Бога (гэта значыць, Святое Пісанне ўсе рэлігійныя традыцыі вучаць), і Дух Божы (т. е. наяўнасць голас Бога ў сэрца перакладніка, што прывяло яго ці яе сфармуляваць права інтэрпрэтацыі) з’яўляюцца фундаментальнымі асновай для разгляду ўсіх, тэарэтычнай і практычнай. У адрозненне ад гэтага, улады філасофіі факультэта заснавана ў сілу ў адзіночку. Таму што багасловы непазбежна павінна *зрабіць выкарыстанне розуму*, калі яны тлумачыць ці ўжываць заявы яны знайсці ў Пісанні, яны обя-на крытычны аналіз філосаф. З іншага боку, філосафы могуць прапанаваць тлумачэнні і ўжыванні біблейскіх *заяў*, не падвяргаючы сябе дактрынальных абмежаванняў праваслаўя, таму што яны (філосафы) ніколі не выйсці за межы сваёй ролі ў якасці пасланцаў розуму. Калі гэты артыкул быў пра рэлігію і канфлікты паміж рознымі рэлігіямі, мы павінны вывучыць гэту частку кнігі Канта ў драбнітках падрабязнасцях. Але гэта не так, нас цікавіць, а з палітыкай, і як філосафы могуць дапамагчы захаванню свету на фоне канфліктаў паміж рознымі станами. Таму я буду супрацівіцца спакусе, каб зрабіць дадатковыя заўвагі пра погляды Канта на філосафа канфлікту з багасловам. [XVIII]

Пры ўжыванні ж прынцып вольнага і адкрытага (т. е. не рэгулюецца, але ціхім) канфлікту ў базе ўніверсітэтаў налады юрыдычны факультэт, намер Кант, відавочна, будзе меркаваць, што філосаф роля складаецца ў падаванні ўніверсальнага, рацыянальнага пункта гледжання для адзнацы і паляпшэнню нашых фактычных эмпірычных заканадаўствы. Эсэ, якое насамрэч выглядае як другой часткі ўгод *канфлікце*, толькі са значна больш абмежаваным пытанне пра тое, “чалавечы род [гэта] увесь час прагрэсуе”. [XIX] Наш агляд *вечнага свету* паказваў, што гэты ж пытанне было таксама цэнтрам Першы дадатак у гэтай працы. Таму мы павінны мець на ўвазе, што такі прагрэс мае вырашальнае значэнне для вызначэння патэнцыйнага поспеху свайго агульнага палітычнага бачання. Калі чалавечая раса *не* прагрэсуе, то філосаф не мае ніякіх падстаў нават *імкнуцца* быць сакрэтным агентам для свету. Некаторыя з аргументаў Канта ў часткі другой *канфліктаў* могуць быць ужыты досыць лёгка ўніверсітэцкаму асяроддзю. Напрыклад, калі ён тлумачыць, як будучыня чалавечай гісторыі можа быць апырэры вядома, адзначыўшы, такія веды можна “, калі вярнуць сам *робіць* і прымудраецца падзей, якія ён аб’яўляе загадзя,” [Xx], можна выказаць здагадку, што гэта будзе адным з ключавых адрозненняў тым часам, як юрыдычны факультэт і факультэт філасофіі справа з юрыдычным пытаннем. Чальцы юрыдычны факультэт, строга кажучы, было б адзінай задачай выкладання і інтэрпрэтацыі *дадзенага цела закона*, а вынесеныя ўсе паўнамоцтвы мае вярхоўную ўладу ў дзяржаве (т. е. манарх, арыстакратыя, ці людзі, як у цэлым). Чальцы факультэта філасофіі, насупраць, будзе ўскладзена задача вызначэння *загадзя*, што закон вызначае чыннікі, як лепш, а затым параўноўваючы існую сукупнасць прававых нормаў з гэтым ідэалам у мэтах вызначэння яго надзейнасці. [XXI] Апроч гэтага, мы можна зрабіць выснову, што ў аснове намеру Канта было выказаць здагадку, што вечны свет паміж народамі стануць рэальнасцю толькі тады, калі філосафы даюць права (прынамсі “суб’ектыўна”, гэта значыць неафіцыйна, ці “ў таямніцы”) у поўнай меры ўдзельнічаць у дыялогу па пытаннях, палітыкі, а таксама ў характары развіцця палітыкаў-напрыклад, праз маральную і філасофскую адукацыю.

Хоць другая частка *канфліктаў* не мець справу непасрэдна з канфліктамі паміж філосафамі і юрыстамі ва ўніверсітэце, мы можам запазычыць некаторыя важныя высновы, гледзячы далей у тое, што Кант не кажа там пра праблему свету і яго стаўленне да розных падыходаў да канфлікту. Пасля таго, вышэй пункт пра прадбачанне з’яўляецца адной з формаў наклікаць бяду, Кант працягвае параўноўваць палітыкаў, якія інстытут законаў, накіраваных на прадухіленне паўстання (але якія тым самым *стварыць* умовы для самага паўстання) з прапаведнікаў, якія “вяшчунства поўнага знішчэння рэлігіі хуткае з’яўленне антыхрыста, і ў гэтым яны выконваюць менавіта тое, што неабходныя для выкліку яго. і” [XXII] Далей, Кант прапануе тры магчымых сцэнара, якія зрабілі б магчымым прадказанне: чалавечы род павінен быць або “ў сталым *рэгрэс* у бок беззаконня, ці ў сталым *прагрэсі* да паляпшэння ..., ці ў вечнай *стагнацыі* у яго цяперашняй стадыі маральнага варта ...”. [XXIII] Ён выслаецца на першы варыянт, як “маральны *тэарызм*”, аднак паказвае на праблемы з усімі трыма варыянтамі, што зрабіць іх

аднолькава немажліва. Досвед ніколі не можа быць дастатковай падставай для рашэння “праблемы прагрэсу”, таму што чалавечыя істоты з’яўляюцца *вольнымі* і могуць у любы момант часу дзейнічаць ў адпаведнасці з або добрае ці зло па справе: тое, што людзі “*павінны* рабіць можа быць *прадыктаваны* загадзя, але ... гэта не можа быць *прадказана*, што яны будуць рабіць ... “. [XXIV] Провід, якое знаходзіцца за межамі ўсіх чалавечых мудрасці, каб лічыць інакш былі б прыняцц “пункты гледжання,” толькі Бог можа выпрабаўваць будучым перш чым гэта адбудзецца. [XXV]

Тым не менш, Кант мяркуе, што, калі “*прароцкая гісторыя*” павінна быць перадаваць ў філасофскай манеры, “досвед” павінны быць прыведзены ў якасці эмпірычнага заямлення для сваіх разваг. [XXVI] Добрым прыкладам такога досведу, як ён сцвярджае, з’яўляецца рэакцыя шырокай грамадскасці ў Францыі рэвалюцыя, якая пачалася ў 1789 году, ён інтэрпрэтуе гэту рэакцыю як відавочная прыкмета два маральных чыннікаў, якія дзейнічаюць у грамадстве:

Па-першае, што *правы*, што нацыі не павінны чыніцца перашкоды ў забеспячэнні сябе з грамадзянскай канстытуцыі, якая з’яўляецца добра, каб самі людзі, а па-другое, у *канцы* ..., што гэта ж нацыянальная канстытуцыя толькі *быць* справядлівым і маральна добрым сам па сабе, створаныя такім чынам, каб пазбегнуць, па самай сваёй прыродзе, прынцыпы дазволу наступальную вайну. [XXVII]

Якія чыннікі могуць адрозніць, як “чысты” (апрыёры) урок, які варта выняць з гэтага досведу, што людзі схільныя, як пытанне пра іх унутранай маральнай прыроды “, у *striv* [e] пасля ... рэспубліканскай канстытуцыі.” [XXVIII]

Гэта незабыўны “*выявіў факультэта* у прыродзе чалавека для паляпшэння такі, што ніводны палітык не можа ... заклікалі з ходу рэчаў дагэтуль існавалых ... “. [XXIX] Зыходзячы з гэтага, Кант дасягненняў “філасофскай вяшчунства”: “чалавечая раса заўсёды была ў прагрэс на шляхі да лепшага і будзе працягваць гэта рабіць у далейшым.” [XXX]

Хоць асноўная частка гэтай часткі кнігі Канта не займаецца вельмі відавочна з фактычным канфліктам паміж універсітэтамі філасофіі і правы, ён робіць падкрэсліць у адной кропцы (у § 8), што “народнай асветы народа ў яго абавязкі і правы ў адносінах да дзяржавы, да якога яны прыналежаць “уяўляе сабою не што іншае,” *Асвета* “само па сабе. [XXXI] Затым ён сцвярджае, што “вольны прафесараў права”, якія “прыродных вяшчальнікі і тлумачальнікі гэтых” правоў і абавязкаў павінны не тыя “афіцыйна прызначаны дзяржавай” (т. е. чальцы вышэйшага юрыдычнага факультэта, і ўсе адмыслоўцы-юрысты і судзі-якія вучылі іх), а, хутчэй, яны з’яўляюцца “філосафаў, якія, менавіта таму, што гэта воля дапушчаецца да іх, з’яўляюцца непажаданымі для дзяржавы, якое заўсёды жадае правіла адзін ... “. [XXXII] Толькі філосафы абсталяваны ўсім неабходным для навучання “вечнай нормай” (ці “*ідэальнай платанічнай*”) у “канстытуцыю ў адпаведнасць з натуральнае права чалавека, “норма” для ўсіх грамадзянскіх арганізацыі ў цэлым “, што” ўхіляе ўсе войны.” [XXXIII] Для “абавязак манархі” і ў дэмакратычнай сістэме, *людзі самі* манарха-IS “ставіцца да людзей у адпаведнасці з прынцыпамі, якія сувымерныя з духам законаў волі (як нацыя са спелымі разуменне будзе прызначаць іх для сябе);” і філосафы, у адрозненне ад чальцоў юрыдычнага факультэта, якія ў стане перадаць гэта разуменне для грамадскасці, бо яны апеляваць да разумнага сэнсу ў якасці адзінага органа.

4. Можа быць сакрэтнай філосафаў (напрыклад, трансэндэнтальнай) Агенты для свету?

Калі б Кант надавалі больш увагі да заяўленай тэмы яго *канфлікту* кнізе ў другой частцы, ён, вядома, сказаў бы больш пра спрэчкі, якія непазбежна ўзнікаюць паміж філосафамі, якія спрабуюць узяць на сябе гэты абавязак (напрыклад, па інфармаванні грамадскасці ў праўдзівым характар закона) і юрыстаў і настаўнікаў, якія вучаць толькі *статут-кво*. Замест гэтага, да канца свайму артыкулу толькі ўдакладняе двух заключных пунктаў. Гэтыя кропкі таксама падняць для нас заключнае пытанне гэтага артыкула: робіць бачанне Кант філосафа ў якасці сакрэтнага агента для свету ёсць нейкія значныя прыкладанні ў палітычным кантэксце сённяшняй акадэмічнай і? Па-першае, паспяхова рэалізацыя Канта плану-пачынальна, можна выказаць здагадку, з адкрытасцю на юрыдычных факультэтах універсітэтаў, каб унёсак філосафаў-выкліча толькі *юрыдычна* лепшае грамадства, у якім вонкавыя дзеянні людзей адпавядаць прынцыпам карэктнасці, не абавязкова патрабавальным якіх-небудзь змен у маральнаму раскладанню чалавечай прыроды; *рэлігійнай* рэвалюцыі заснаваны “з выгляду новага тварэння (звышнатуральны ўплыў) будзе неабходна.”, як яго план павінны быць адлучаны ад усіх *утапічных* бачанняў, па якой такія [XXXIV] Гэта кропка супадае хараша з адрознення Кант у першым прыкладанні да *вечнаму свету*, паміж маральнай і палітычнай сферах. Яшчэ раз, мы можам убачыць, як гэтыя два эсэ карміць сябар у сябра. Філософ, як сакрэтны агент не дакранаецца гэтулькі *маральнаму ўдаканаленню* чалавечай расы (гэта было б прадметам

заклапочанасці толькі для філосафа, які з'яўляецца правядзенне дыялогу з тэолаг), а з тым, як мы можам палепшыць якасць *грамадзянскага грамадства*, вонкавыя адносіны паміж людзьмі і паміж дзяржавамі. Па-другое, план можна чакаць поспеху толькі тады, калі яно ажыццяўляецца "зверху ўніз", т. е. у адпаведнасці з "узважаных план суверэнная ўлада" па тым простым чынніку, што калі дзяржава не падтрымлівае план, тое яно будзе мець "не засталася грошай ... на зарплату сваіх настаўнікаў, якія здольныя і дбайна адданыя сваёй сферы абавязку, бо ён выкарыстоўвае ўсе грошы на вайну." [XXXV] Такім чынам, нават з усімі яго недасканаласцямі і няёмкасці, якія існуюць Другая частка *Канфлікт Факультэты* сапраўды забяспечвае досыць доказаў, каб мы маглі скласці, што для Канта ўніверсітэт павінен быць быць *асноўны кантэкст*, дзе, праз асвету насельніцтва ў падыходзе да закона, якія заснаваны на чыннікі, драма эвалюцыі чалавечай расы ад выпадковы набор ваюючых нацый на адной, мірна суіснуючых партнёрствы дзяржаў, з радыкальна супярэчлівых ідэй, будзе развівацца. Той факт, што Кант зачыняе яго эсэ з гэтымі дзвюма кропкамі, і што ж дзве кропкі таксама выступіў з яшчэ большай сілай у *вечнага свету*, паказвае, наколькі сур'ёзным Кант азначаў нас прыняць яго мандата. *Іншыя* аспекты плану Кант у *Вечны свет* ужо меў велізарны ўплыў на мысленне палітыкаў і палітычных філосафаў у фармаванні дзяржаўнай палітыкі ў мінулыя два стагоддзі. Тым не менш такія спробы дагэтуль далёка не ўхіленне вайны: стагоддзі, сталага сведкай стварэння Арганізацыі Аб'яднаных Нацый і ўстанова цэлага збору нормаў міжнароднага права, накіраваных на абарону ўніверсальных правоў чалавека *таксама* сведкай самых жудасных зверстваў калі-небудзь дасканалых чалавечых істот у адносінах да іншых чалавечыя істоты ва ўсёй гісторыі чалавецтва час на зямлі. Па меры развіцця тэхналогій, урады сталі *больш майстэрскімі* у забіваючы сваіх меркаваных ворагаў і *меней* гатовыя сесці з імі і дыялогу, пакуль не дасягнем кропкі, дзе яны могуць знайсці спосаб жыць у свеце, нягледзячы на супярэчлівыя перспектывы.

Хоць ён прызнае, прыродных мэты вайны на ранніх стадыях чалавечай цывілізацыі, Кант сцвярджае, што гэта першапачатковая мэта даўно ўжо былі выкананы, аказанне вайны непатрэбныя ў сучасную эпоху. Культурныя адрозненні, у тым ліку адрозненняў у мове і рэлігіі, павінны зараз разглядаць у зусім іншым святле, як адценні і адценні на адзін габелен і само чалавецтва. Як мы бачылі так ясна з нашага агляду ў *канфліктах* Кант, гэтыя адрозненні не павінны быць адменены, *але* пры гэтым адзначыў, калі выдатная выява аднаго свету ў свеце з самім сабой, каб стаць рэальнасцю. Тут, як і на працягу ўсёй сваёй асноўнай крытыкай, Кант бачыць канфлікт не як зло, каб быць адменены, але ў якасці папярэдняга кроку на шляхі да згоды. Нягледзячы на свой ідэалістычны падтэкст, Кант, здавалася, досыць сур'ёзныя ў плане пасоўвання яго як *рэалістычнае раішэнне* найвялікі чалавечы сацыяльная праблема, *вайна*. Чаму, у такім разе, канфлікты, якія мы назіраем на працягу апошніх стагоддзяў, а ў апошнія гады, так рэдка прыводзяць да творчай згоды Кант меў на ўвазе? Гэта значыць, чаму вайна яшчэ вялікая праблема сёння, асабліва з улікам пагрозы ад зброі масавага знішчэння, чым гэта было ў дзень Канта?

у адказ Канта, я мяркую, будзе тое, што свет універсітэтаў у цэлым, і іх філасофія дэпартаментнаў, у прыватнасці, у значнай ступені атрымалася рэалізаваць сваё пакліканне як *агенты для свету* у сваіх грамадствах. Гэта можа быць збольшага з-за адсутнасці ўспрымальнасці з боку ўрада і / ці юрыдычных навучальных устаноў і тых, навучаных імі прыслухоўвацца да рацыянальных аргументаў высоўвальныя філосафамі. Але ў большай частцы адказнасць ляжыць на саміх філосафаў, якія ў большасці выпадкаў цалкам шчаслівы жыць у лжывы свет сваёй вежы са слановай косткі, кажучы *толькі адзін з адным* пра праблемы і пытаннях яны павінны заахвочваць у гарадскім пляцы. Ці варта дзівіцца, што мала хто за межамі дысцыпліне філасофіі слухаў сур'езна да таго, што мы, філосафы казалі?

Як філосафы, мы павінны сур'езна паставіцца нашай патэнцыйнай ролі ў якасці міратворцаў шляхам заахвочвання нашых урадаў праводзіць палітыку ўзаемадзеяння, якія спрыяюць баланс і ўзаемная павага паміж рознымі нацыямі і груп людзей. Хоць нашы сучасныя ўніверсітэты структураваны інакш, чым у Дзень Канта, з кафедры філасофіі больш не карыстаюцца прывілеяваным становішчам, сапраўды, у некаторых вну яны ўжо не існуюць на ўсіх!-Мы ўсё адно павінны імкнуцца да практыкі высокі ідэал Канта мірнага, творчы канфлікт. Калі Кант можа адправіць нам любое паведамленне ад месца супакою яго ў магілу, я лічу, было б, каб нагадаць нам філосафаў, што мы сапраўды можам дапамагчы ў рашэнні сучасных палітычных праблем, і што як толькі мы ўсведамляем гэты факт, мы знойдзем мы бліжэй, чым мы калі-небудзь перш рэалізаваны ў дзень, калі ўсе народы на зямлі, нягледзячы на іх радыкальна супярэчлівых пунктаў гледжання, могуць жыць разам ва ўмовах трывалага свету.

НАТАТКІ

[Я] Гл. мой артыкул “Канта Ідэал універсітэт у якасці мадэлі для свету ва ўсім свеце” (прадстаўлены на канферэнцыі “Праз дзвесце гадоў пасля Канта”, якая адбылася ў Тэгеране, Іран, 20-22 лістапада, 2004), асабліва ў частцы 1, падрабязную інфармацыю пра ролю канфлікту гуляюць па ўсім Пажылая пісаніна Канта.

[II] Карацей кажучы, гэтыя папярэднія патрабаванні: (1) дзейнічае толькі мірныя дамовы павінны быць тыя, якія не даюць абгрунтаванне для некаторых будучай вайны; (2) дзяржавы не павінны разглядацца як аб’екты, якія могуць быць набыты, успадкаваныя, абмяняць, ці было б маніпуляваць вялікімі нацыямі; (3) войскі павінны паступова быць адменены; (4) нацыі не павінны выкарыстоўваць крэдыт на аплату якіх-небудзь ваенных канфліктаў; (5) ніводная краіна не павінна выкарыстоўваць сілу, каб умешвацца ва ўнутраныя кіраванні іншага народа; і (6), калі ці калі вайна непазбежная, ніводная краіна не павінна ўдзельнічаць у ганебна стратэгіі пры выкананні сваіх варожых дзеянняў. Гл. Імануіла Канта, *вечнага свету*, Тр. Люіс Белы Бек у *гісторыі*, изд. Люіс Белы Бек (Індыянапаліс: Bobbs-Merrill Company, Inc, 1963), 343-347. Нумары старонак ставяцца да нумарацыі старонак з нямецкага выдання *Акадэміі*, пры ўмове, на палях перакладу.

[III] *Вечны свет*, 352. Любы ўрад, якое дазваляе тымі, хто прымае законы і кіраваць іх *абавязкова* дэспатычнай, нават калі дэспатызму ўтоена пад палагам папулярным, дэмакратычнага галасавання. Дэмакратыя без падзелу ўлад (г.зн. не-рэспубліканскай дэмакратыі) з’яўляецца дэспатычнай, таму што “ўсё “вырашаць ці нават супраць таго, хто не згодзен, гэта значыць” усе “, якія не зусім усе, вырашылі, і гэта супярэчыць агульным будзе з самім сабой і з воляй “.

[IV] *Вечны свет*, 354f. Магчыма, сярод самых фундаментальных прынцыпаў міжнароднага права з’яўляецца тое, што федэрацыі мэта не можа быць, што стварэнне “міжнароднае права як права на вайну” (356). Кант гаворыцца, (357): “толькі мажліва сэнс такога права нацый [т. е. задуманы як права на вайну] можа быць, што ён служыць мужчынамі права, якія так схільныя, што яны павінны знішчыць адзін аднаго і такім чынам знайсці вечны свет у велізарны сур’езная, што ластаўкі і зверствы і здзяйснілых іх твараў. “

[V] *Вечны свет*, 358.

[VI] *Вечны свет*, 368.

[VII] *Вечны свет*, 368.

[VIII] Мэта заканадаўствам вырабляецца без кантролю канфлікту філосафа голас рэхам у суб’ектыўным фон ніколі не прывядзе да свету ва ўсім свеце, таму што самі па сабе, юрыстаў можна чакаць, нічога не рабіць, не клапацяцца пра свае ўласныя інтарэсы. Як Кант ставіць яго (*вечнага свету*, 369): “Адвакат, які зрабіў не толькі маштабы права, але і меч правасуддзя яго знакам, як правіла, выкарыстоўвае апошнія не проста ўтрымаць усіх замежных уплываў ад былога, але , калі маштаб не тоне, як ён жадаў, ён кідае меч у гэтым ..., практыкай, паводле якой ён часта мае найвялікую спакусу, таму што ён таксама не філосаф, нават у маралі. “

[IX] *Вечны свет*, 373.

[X] *Вечны свет*, 374. Кант прыбыткаў растлумачыць тры даволі цынічны (хоць і занадта часта, пранізліва сапраўды!) “Максім”, што кіраўніцтва тыповых прафесійных законам. Ён то праблемы свайго чытача, каб устаць і быць мужным у барацьбе з гэтай асабліва сцую сучаснай культуры (376): “Хай нас ... сілай ілжывых прадстаўнікі ўлады прызнаюць, што яны не прызнае сябе ў карысць права, але ў карысць можа “.

[XI] *Вечны свет*, 379.

[XII] *Вечны свет*, 381.

[XIII] *Вечны свет*, 385.

[XIV] *Вечны свет*, 386.

[XV] Бо Кант напісаў вялікую частку гэтай кнігі раней, ён, магчыма, першапачаткова задумана ідэя выдаць яго ў выглядзе кнігі прыкладна ў той жа час ён напісаў *Да вечнага свету*. Кант павінен быў чакаць, пакуль прускі кароль памёр у 1798 году для публікацыі *Канфлікт факультэтаў*, бо частка першую меў зносіны са сваім рэлігійным поглядам, якія ён быў забаронены ад публікацыі падчас кіравання, што цар.

[XVI] Гл. нататку 15, і далейшае абмеркаванне гэтага пытання ў асноўны тэкст, ніжэй.

[XVII] Кант выкарыстоўвае аналагічныя, тэрытарыяльнай метафары ў прадмове да першага выдання яго кнігі 1793, *Рэлігія ў межах Вара розуму*. Гэта была кніга, публікацыя якіх была расцэнена цара цензуру як парушэнне ўказу супраць публікацыі наадварот нічога службовага становішча царквы па пытаннях рэлігіі. Прадмова абмяркоўваюцца асноўныя адрозненні тым часам, што Кант там заве “філасофскай багаслоў” і “біблейскай багаслоў”, склаўшы, што двума суседзямі, нягледзячы на фундаментальныя адрозненні, маюць патэнцыял, каб быць “на адной”, калі толькі яны будуць паважаць сябар іншыя асноватворныя перспектывы і працаваць у кірунку ўзаемнага самопознання.

[XVIII] я, аднак, гэта пытанне абмяркоўвалася ў значнай глыбіні ў двух іншых публікацый: па-першае, у маёй кнізе, *Канта крытычнага Рэлігія: Том Два ў сістэме Канта з перспектывы* (Aldershot: Ашгейт, 2000), асабліва частку IX, і другі, у маім эсе, “Філасафы на пляцы:

Рэлігійныя Пастанова ў *канфліктах* Кант *факультэтаў*, Частка 12 у *Канце і новая філасофія рэлігіі*, изд. Крыс Л. Firestone і Стывен Р. Палмкіст (Блумінгтон: ндiana University Press, 2005).

[XIX] Імануіла Канта, *канфлікце факультэтаў*, Тр. і рэд. Алэн У. Вуд і Джордж Ди Джавані (Cambridge: Cambridge University Press, 1996), 79. Нумары старонак ставяцца да нямецкай нумарацыю старонак прыводзяцца ў запас. Нумары частак, дзе цытуецца, звернецца да Канта нумарам часткі ў часткі 2 кнігі.

[Xx] *Канфлікт*, 80 (§ 2).

[XXI] Гэта менавіта тое, што Кант зрабіў у *Рэлігія ў межах Ваве Чыннік*, толькі ў дачыненні да факультэта тэалогіі. Прадмова да другога выдання гэтай працы апісвае гэтыя дзве задачы (вызначэнні загадка, што рацыянальная рэлігія павінна быць, тое параўнанне аднаго эмпірычнага рэлігіі, што ідэальна), а два "эксперыменты", які праводзіцца ў гэтай працы. Рашэнне Кант не разглядаць непасрэдна (у часткі другой *канфліктаў*) неабходна для такой пары эксперыменту ў дачыненні да юрыдычным факультэце можна выказаць здагадку, што ўласныя Кант досвед вельмі рэальная пагроза *судовага* пераследы, як вынік яго ўласных парушэнне дзяржаўнай цензурай, было проста занадта свежыя ў яго розуме яго для рашэння пытання відавочна, нават пасля таго, цензура была адменена. Можна быць, ён быў усім добра вядома, што яго ўласная няздольнасць узяць на сябе роля праўдзівага філосафа ў гэтай сітуацыі было б усё занадта відавочнай, калі б ён напісаў другую частку ў той жа прамой, як ён піша Частку Першая.

[XXII] *Канфлікт*, 80 (§ 2).

[XXIII] *Канфлікт*, 81 (§ 3). Скарыстаемса Кант слова "сталага", "вечны", і "вечную" прадставіць дадатковыя доказы таго, што Кант тут справа практычна з тымі ж тэме ён звяртаецца ў *вечны свет*.

[XXIV] *Канфлікт*, 83 (§ 4).

[XXV] *Канфлікт*, 84 (§ 4).

[XXVI] *Канфлікт*, 84 (§ 5).

[XXVII] *Канфлікт*, 89 (§ 8).

[XXVIII] *Канфлікт*, 87-88 (§ 7).

[XXIX] *Канфлікт*, 88 (§ 7), курсіў мой. Скарыстаемса Кант тэрміна "факультэта" Тут маюцца на ўвазе, вядома, сіла розуму, а не на факультэт універсітэта. Гэта паралельнае выкарыстанне аднаго і таго ж тэрміна дазваляе выказаць здагадку, аднак, што метафарычная сувязь існуе (ці павінна існаваць) паміж гэтымі дзвюма арганізацыйнымі структурамі.

[XXX] *Канфлікт*, 88-89 (§ 7). Кант кваліфікуе гэту прароцкую прапанову такім чынам, што можа разглядацца як прадвесце ў *?bermensch* Ніцшэ: "пры ўмове, прынамсі, што не па нейкай шанец, адбываюцца Другая эпоха прыроднага рэвалюцыі, якая будзе пхаць у бок чалавечай расы, каб ачысціць глебу для іншых істоты ... "(89).

[XXXI] *Канфлікт*, 89 (§ 8).

[XXXII] *Канфлікт*, 89 (§ 8).

[XXXIII] *Канфлікт*, 90-91 (§ 8).

[XXXIV] *Канфлікт*, 91-92 (§ 9).

[XXXV] *Канфлікт*, 92-93 (§ 10).

Other popular articles:

- [The SIG11 problem](#)